

Να κτίσουμε μια αντιπολεμική αντικαπιταλιστική αριστερά

Οχτώ μήνες μετά τις εκλογές και η Κυβέρνηση που υπόσχονταν την αλλαγή ψάχνει τρόπους να βελτιώσει την εικόνα της στα ματια των εργαζομένων. Πολλοί απο αυτούς που την ψήφισαν τον περασμένο Φλεβάρη δίνοντας της μια συντριπτική νίκη απο τον πρώτο γύρο νοιώθουν σήμερα απογοητευμένοι. Οι προσδοκίες για μια διακυβέρνηση που να εξυπηρετεί τα συμφέροντα των απλών ανθρώπων έχουν διαψευστεί σε μεγάλο βαθμό.

Η κυβέρνηση και τα κόμματα που την στηρίζουν δικαιολογούν αυτή την εικόνα λέγοντας ότι τα ΜΜΕ δεν προβάλλουν αρκετά το κυβερνητικό έργο. Το πρόβλημα όμως δεν είναι η προβολή των έργων της κυβέρνησης αλλά τα ίδια τα έργα της. Ποιά είναι αυτά τα έργα που θα ήθελε να προβάλει περισσότερο η κυβέρνηση;

Τα έργα

Την απόφαση της να στηρίξει τον πόλεμο των Μπούς και Μπλέρ έναντια στο Ιράκ παραχωρώντας τους κάθε διευκόλυνση που ζήτησαν; Την προσπάθεια της να εμποδίσει το μεγάλο συναπάντημα ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων, όπως αυτό εκφράστηκε μετά τις 23 Απρίλη, με δηλώσεις ότι η επίδειξη διαβατηρίου αποτελεί αναγνώριση της ΤΔΒΚ και ότι η διανυκτέρευση εκεί είναι παράνομη; Τις ρατσιστικές επιχειρήσεις σκούπα εναντίον των ξένων που δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτα απο τις αντίστοιχες του Κληρίδη; Τα περίφημα μέτρα στήριξης των τουρκοκυπρίων που η τουρκοκυπριακή αντιπολίτευση τα χαρακτήρησε ανεπαρκή και κατάγγειλε την προσπάθεια της να τους εντάξει κάτω απο την ομπρέλλα της Κυπριακής Δημοκρατίας; Τις αυξήσεις στις συντάξεις που υπόσχονταν προεκλογικά και που μετατράπηκαν σε πάγωμα μέχρι το 2005; Την υπόσχεση ότι δεν θα επιβάλει άλλες φορολογίες μέχρι το τέλος του χρόνου ενώ τώρα ετοιμάζει νέο φορολογικό πακέτο που θα καταθέσει στη Βουλή τις επόμενες εβδομάδες όπως αποκάλυψε “ο Φιλελεύθερος”(16 Σεπτεμβρη);

Με εξαίρεση κάποιες θέσεις στο Πανεπιστήμιο, τις τιμές σε αντιστασιακούς του πραξικοπήματος και κάμποσες υποσχέσεις για μελλοντικά έργα η κυβέρνηση δεν έκανε τίποτα ουσιαστικό για να δικαιώσει την αλλαγή που υπόσχονταν. Αντίθετα έκανε ότι μπορούσε για να διαψεύσει τις ελπίδες και τις προσδοκίες χιλιάδων εργαζομένων και νέων που την ψήφισαν.

Το ΑΚΕΛ που είναι η βασική δύναμη στήριξης της κυβέρνησης στο Υπουργικό Συμβούλιο και στη Βουλή έχει απογοητεύσει πολλούς απο τους υποστηρικτές του. Ολοι εκείνοι, οι εργαζόμενοι και νεολαίοι που κράτησαν το βάρος της κόντρας με το Συναγερμό και το Κληρίδη τα προηγούμενα χρόνια και περίμεναν τη νίκη της αριστεράς για να δωθεί ένα τέλος στη νεοφιλεύθερη πολιτική και τις επιθέσεις του κεφαλαίου ενάντια στις εργατικές κατακτήσεις σήμερα νοιώθουν προδομένοι. Ο Λιλλήκας, ένας “δικός” τους Υπουργός μιλά ήδη για αλλαγή του ωραρίου στην Δημόσια Υπηρεσία, για αυξηση του ορίου αφυπηρέτησης και άλλα. Συνεχίζουν ακόμη την ίδια τακτική του ΒΟΤ για τα αεροδρόμια και άλλα έργα ενώ εικόνα που υπήρχει στα νοσοκομεία αλλά και πολλά σχολεία είναι ίδια και χειρότερη απο πριν.

Κυπριακό

Η ίδια εικόνα της απογοήτευσης και στο Κυπριακό. Ο Τάσος φρόντισε με δηλώσεις του να θυμήσει το απορριπτικό του παρελθόν και να παγώσει όσους περίμεναν πρωτοβουλίες για νέες διαπραγματεύσεις. Η τουρκοκυπριακή αντιπολίτευση δηλώνει απογοητευμένη απο αυτόν ενώ πολλοί διερωτούνται αν πράγματι ο Τάσος θέλει να ηττηθεί ο Ντεκτάς στις εκλογές του ερχόμενου Δεκέμβρη και να σχηματίσουν κυβέρνηση τα κόμματα της αντιπολίτευσης που δηλώνουν έτοιμα να δεχτούν το σχέδιο Ανάν.

Το ΑΚΕΛ βρέθηκε πολλές φορές στην ανάγκη να “ερμηνεύσει” δηλώσεις του Τάσσου και να προσπαθεί να τον δικαιολογήσει ενώ εδώ και έξη μήνες δεν κατάφερε ακόμη να ξεπεράσει το πρόβλημα με την επίδειξη διαβατηρίου για να πάει στην άλλη πλευρά. Σήμερα μετά απο το μαζικό κύμα των επισκέψεων και των επαφών των απλών ανθρώπων, ανάμεσα τους και πολλές χιλιάδες υποστηριχτές του ΑΚΕΛ, δηλώνει ότι το ξανασκέφτεται.

Ο ΔΗΣΥ που έτρεξε να το προλάβει με την απόφαση για επίδειξη διαβατηρίων και την αποστολή επίσημης αντιπροσωπίας στον βορρά δεν πείθει κανένα αφού δυό μέρες πριν απο αυτή την απόφαση κατέθεσε πρόταση στη Βουλή για να χαρακτηριστεί σαν ποινικό αδίκημα και να τιμωρείται με φυλάκιση οποιαδήποτε “συνεργασία με τις κατοχικές αρχές”. Στο ίδιο μοτίβο κινείται όλο το φάσμα της αντιπολίτευσης που κάνει στην κυβέρνηση με πολύ χοντροκομμένο παράδειγμα την μείωση των φόρων στα αυτοκίνητα που υπερθεμάτισε προβάλλοντας σαν δική του πρόταση την πρόταση της κυβέρνησης.

Αγανάκτηση

Είναι φανερό ότι τόσο η κυβέρνηση όσο και η αντιπολίτευση έχουν χάσει την αξιοπιστία τους σε σημαντικά κομμάτια της κοινωνίας και ιδιαίτερα της νεολαίας. Υπάρχει ένα σημαντικό κομμάτι μέσα στη κοινωνία και ιδιαίτερα τη νεολαία που έχει σιχαθεί τα μισόλογα και τις υποκρισίες, που δεν μπορεί να ακούει τους πολιτικάντηδες της κυβέρνησης και τις αντιπολίτευσης να μιλούν για ειρήνη και δημοκρατία και την ίδια στιγμή να στηρίζουν τους βρώμικους πόλεμους του Μπούς, του Μπλέρ και του Σαρόν. Που έχει κουραστεί να τους ακούει να μιλούν για ειρηνική, δίκαιη και βιώσιμη λύση του κυπριακού, και την ίδια στιγμή να τους βλέπει να επιμένουν να επιβάλουν με εκβιασμούς και πιέσεις τις λύσεις που εξυπηρετούν τα δικά τους συμφέροντα. Ένας κόσμος που ξεχυλίζει απο οργή και αγανάκτηση.

Αυτός ο κόσμος ψάχνει για μια εναλλακτική προοπτική, που να βάζει πάνω απο τα “εθνικά συμφέροντα” και τις διπλωματικές επιτυχίες, τα συμφέροντα των απλών ανθρώπων και των δυό πλευρών, την ειρήνη και τη δημοκρατία στο νησί και σε όλη τη περιοχή. Ψάχνει για μια αριστερά που να λέει τα πράγματα με το όνομα τους, που να δείχνει ότι ο Ντεκτάς και η Αγκυρά είναι μόνο το μισό μέρος του προβλήματος, το άλλο μισό είναι ο Παπαδόπουλος, ο Κληρίδης, ο Σημίτης.

Στη Κύπρο δεν υπάρχει ένας επιτιθέμενος και ένας αμυνόμενος, ένας θύτης και ένα θύμα. Υπάρχουν δυό επιτιθέμενοι, δυό θύτες και δυό θύματα. Αν ο τούρκικος στρατός και οι τούρκοι εθνικιστές σκότωσαν, βίασαν, λεηλάτησαν, ξεσπίτωσαν αθώους ελληνοκύπριους το '74, τα ίδια έκανε και η εθνοφρουρά και ο ελληνικός στρατός και οι έλληνες εθνικιστές όλα τα χρόνια πριν το '74 αλλά και το '74. Ολόκληρη η Κύπρος είναι ένα απέραντο νεκροταφείο αθώων θυμάτων και απο τις δυό πλευρές, είναι ένας ατέλειωτος προσφυγικός καταυλισμός, είναι σηματομενός παντού απο φωτογραφίες αγνοουμένων, ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων.

Αυτοί που σήμερα μιλούν για ειρήνη, είναι οι ίδιοι που δημιούργησαν το κυπριακό πρόβλημα - οι άρχουσες τάξεις σε Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο που οδήγησαν στη σύγκρουση για να εξασφαλίσουν την κυριαρχία τους στο νησί και οι Μεγάλες Δυνάμεις και κυρίως οι Αγγλοαμερικάνοι που ήθελαν να εξασφαλίσουν τον έλεγχο τους στη Κύπρο, σε ένα στρατηγικό σημείο στην Ανατολική Μεσόγειο.

Καμια ειρήνη δεν μπορούν να εξασφαλίσουν αυτοί που δημιούργησαν το πρόβλημα. Οι δικές τους προτεραιότητες είναι τα συμφέροντα τους και μόνο αυτά.

Διεθνισμός

Χρειάζεται μια αριστερά που να αναγνωρίζει ότι οι εξελίξεις μετά τις 23 Απρίλη είναι ιστορικές. Η

πρωτοφανής μαζικότητα που πήρε η επικοινωνία ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων, η θερμή υποδοχή που βρήκαν οι απλοί άνθρωποι και των δύο πλευρών που πέρασαν τα οδοφράγματα, τα αισθήματα συμφιλίωσης και αλληλεγγύης που ξεχυλίζουν σε κάθε επαφή είναι μια πολύ σημαντική εξέλιξη. Ο εθνικισμός και η μισσαλοδοξία έχουν δεχτεί ένα δυνατό χαστούκι και στις δύο πλευρές. Είναι ίσως η πιό σημαντική εξέλιξη τα τελευταία 50 χρόνια στο κυπριακό. Αυτα τα αισθήματα έχουμε να τα ζήσουμε στη Κύπρο απο τις μεγάλες απεργίες του 1948. Απο τότε και ιδιαίτερα απο το 1958 και μετά μπορεί να ζούσαν μαζί ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι αλλά σφάζονταν και το κυρίαρχο στοιχείο στις σχέσεις τους ήταν η καχυποψία και ο φόβος.

Χρειάζεται μια αριστερά που να μπει μπροστά και να κτίσει ένα μαζικό κίνημα επαναπροσέγγισης και στις δύο πλευρές. Να παρει πρωτοβουλίες που να σπρώξουν τον κόσμο ακόμα πιο μπροστά.

Η “Δικοινοτική Πρωτοβουλία ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο” που συγκροτήθηκε τον περασμένο Ιούλη με πρωτοβουλία της Εργατικής Δημοκρατίας απο ελληνοκυπριακές και τουρκοκυπριακές οργανώσεις και ακτιβιστές είναι ένα θετικό βήμα προς αυτή τη κατεύθυνση. Οι πρωτοβουλίες που πήρε με τα κοινά μνημόσυνα για τους αδικοσκοτωμένους των δύο πλευρών, το δικοινοτικό κάμπινγκ ειρήνης, και η αντιπολεμική διαδήλωση που οργανώνει στις 27 είναι σίγουρο ότι έχουν προσφέρει πολλά στην ανάπτυξη της εμπιστοσύνης της αλληλεγγύης και της συνεργασίας των απλών ανθρώπων των δύο πλευρών. Μπορεί όμως να κάνει πολλά ακόμα και θα πρέπει να τα κάνει την αμέσως επόμενη περίοδο.

Γι αυτό και κάθε αγωνιστής της αριστεράς θα πρέπει να στηρίξει και να ενισχύσει αυτή τη Πρωτοβουλία. Η Εργατική Δημοκρατία είναι δεσμευμένη να δώσει όλες τις τες δυνάμεις σε αυτή την προσπάθεια.

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Ασαφής Αρχαιοθήτηση, Εργατική Δημοκρατία (Τεύχος 122), Δεκαετία 2000-2009, Λευκωσία, Λευκωσία (νότια), Δικοινοτισμός, Κυπριακό Πρόβλημα, Επαναπροσέγγιση

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:ergatikidimokratia:no122:anticapitalist>

Last update: 2025/04/20 19:33

